

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. K.**, zastoupeného JUDr. Emilem Flegem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2017, č. j. MSK 49769/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2018, č. j. 18 A 1/2018 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Kopřivnice rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 4. 10. 2016 v 19:10 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky Audi A3 v katastru obce Příbor na 31,5 km silnice I/48 ve směru jízdy na obec Frýdek-Místek nedovolenou rychlostí. Jako nejnižší skutečná rychlost jízdy byla naměřena rychlost 152 km/h, čímž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 62

km/h, a tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

[2] Žalovaný zamítl odvolání žalobce v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Nepřisvědčil námitce, podle níž žalobce neměl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce byl poučen v předvolání k ústnímu jednání, že v případě nenáležitě omluvy, nedůležitého důvodu nebo vzdání se práva být přítomen ústního jednání může být věc rozhodnuta v jeho nepřítomnosti. Byl upozorněn, že tím ztratí právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. I přes nesprávnou formulaci týkající se § 36 odst. 3 správního řádu bylo z poučení zřejmé, že rozhodnutí může být vyhlášeno při ústním jednání nebo vydáno bezprostředně po něm. Zmocněnkyně žalobce se práva účasti na jednání vzdala a k podkladům se vyjádřila písemně, byť zcela nekonkrétně.

[3] Tvrzení žalobce, že použité měřicí zařízení nemělo předepsané úřední značky, žalovaný neuvěřil. Pokud by si žalobce na místě rychloměr skutečně prohlédl a takovou skutečnost zjistil, je nelogické, že ji obrazově nezaznamenal nebo nenechal zaznamenat, nebo alespoň nezmínil ve formuláři oznámení přestupku. Vyčkávací procesní strategie zpravidla oslabuje věrohodnost tvrzení. Nadto policisté, kteří byli dodatečně vyslechnuti jako svědci, uvedli, že žalobce kontrolu úředních značek nežádal.

[4] Podle žalovaného nebylo zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že rychlost jím řízeného vozidla byla změřena způsobem, který popisuje v odvolání. Je pravdou, že policisté měřili rychlost žalobcova vozidla za jízdy, ale odlišným způsobem od toho, který tvrdí žalobce. Žalobcem tvrzenou verzi policisté vyvrátili. Z ověřovacího listu plyne, že rychlostní rozdíl mezi měřicím a měřeným vozidlem by neměl být menší než 20 km/h. V posuzované věci byl rozdíl 78 km/h, resp. 73 km/h. Žalovaný shrnul, že provedenými důkazy bylo spáchání přestupku dostatečně prokázáno.

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Soud souhlasil s žalovaným, že v předvolání k ústnímu jednání byla zmocněnkyně žalobce řádně poučena podle § 74 odst. 1 i § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Městský úřad v předvolání uvedl: *„Přestupková věc může být rozhodnuta ve Vaší nepřítomnosti, čímž ztrácíte svou zaviněnou případnou nepřítomností právo možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.“* Podle krajského soudu je toto poučení zcela srozumitelné a dostatečné. Zmocněnkyně žalobce se výslovně vzdala práva účasti na jednání, sama se tak připravila o možnost seznámit se s podklady. Ke zkrácení práv žalobce proto nedošlo.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž městský úřad pochybil tím, že provedl dokazování po vydání prvostupňového rozhodnutí. Podle § 86 odst. 2 správního řádu správní orgán v odvolacím řízení podle okolností dále doplní řízení. Z tohoto ustanovení vyplývá, že správní orgán prvního stupně může nařídít ústní jednání či provést dokazování vždy s ohledem na konkrétní okolnosti. Městský úřad proto postupoval v souladu se zákonem, když po podaném odvolání (v němž žalobce tvrdil dříve neuvedené skutečnosti) doplnil řízení o výsledky svědků – zasahujících policistů. Výsledky byly

pokračování

provedeny při jednání, na nějž byla zmocněnkyně žalobce řádně předvolána a byla poučena o procesních právech. Lhůta 30 dnů pro předání odvolání odvolacímu orgánu je pořádková, její nedodržení proto nezpůsobuje nezákonnost.

[7] Žalobce nedůvodně namítl neplatný způsob měření rychlosti a neexistenci předepsaných značek na měřicím zařízení. Žalovaný se s těmito námitkami dostatečně a přesvědčivě vypořádal. Oba zasahující policisté při výslechu uvedli, že nepředváděli žalobci měřicí zařízení a že značky byly v pořádku. Ve shodě s žalovaným krajský soud neshledal důvod jejich výpovědím nevěřit. Policisté vyvrátili také tvrzení žalobce o tom, jakým způsobem měla být podle něj měřena rychlost vozidla. Uvedli, že měření nebylo provedeno bez radaru srovnáním s vlastní rychlostí a že radar vyhodnotí přestupek pouze jednou fotografií. Na této fotografii je čitelná registrační značka vozidla, skutečnost, že žalobce jel rychlostí 157 km/h, a rychlost policejního vozidla 79 km/h. Jak správně uvedl žalovaný, v ověřovacím listě je uveden rozsah měření, a to 20 km/h až 250 km/h, z čehož vyplývá, že byl-li v daném případě rozdíl rychlosti mezi měřicím a měřeným vozidlem 78 km/h, je to v naprostém souladu s ověřovacím listem.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Namítá, že ve věci proběhlo jednání dne 6. 2. 2017 a téhož dne městský úřad vydal rozhodnutí. Stěžovatel nevěděl, že právě po tomto jednání bude mít možnost seznámit se s podklady. O této možnosti nebyl informován, což žalovaný přehlédl. Obviněný z přestupku nemá povinnost ani možnost si domýšlet, kdy se bude moci seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Poučení městského úřadu bylo nesprávné a nezákonné, neboť s neúčastí na ústním jednání není automaticky spojen zánik práva na seznámení se s podklady, jestliže účastník nebyl vyrozuměn o tom, že bude moci toto právo realizovat právě po skončeném jednání.

[10] S vypořádáním námítky krajským soudem stěžovatel nesouhlasí. V žalobě nenamítl, že nebyl obecně poučen o tom, že má právo podle § 36 odst. 3 správního řádu, ale namítl, že nevěděl o možnosti seznámit se s podklady právě na jednání dne 6. 2. 2017 a nebyl poučen o tom, kdy konkrétně bude shromažďování podkladů ukončeno, a kdy tedy může své právo na seznámení se s podklady realizovat. Byl vyrozuměn pouze o tom, že po skončení jednání dne 6. 2. 2017 může být teoreticky vydáno rozhodnutí, nikoliv o tom, že tohoto dne může uplatnit své právo vyjádřit se k podkladům. Poučení nebylo jasné a nezpochybnitelné. I žalovaný připustil, že poučení bylo „nesprávně formulované“. Právo účasti na jednání a právo na seznámení se s podklady jsou dvě na sobě nezávislá práva. V této souvislosti stěžovatel citoval judikaturu krajských soudů k právu na seznámení se s podklady. Krajský soud podle něj v nyní posuzované věci rozhodl nesprávně a v rozporu s ustálenou judikaturou.

[11] Dále stěžovatel setrvává na námitce, že postup městského úřadu po podání odvolání nebyl správný. Správní orgán prvního stupně v odvolacím řízení neprovádí dokazování, neboť neexistují účastníci a správní řád nic takového nepředpokládá. Městský úřad proto

nebyl oprávněn nařídit ústní jednání. To slouží k projednání věci, ta však již byla v daném případě projednána. Stěžovateli bylo opětovně upřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, neboť za situace, kdy již bylo rozhodnutí vydáno, nemohl se vyjádřit k podkladům *před* rozhodnutím. O této možnosti ostatně nebyl ani poučen. Městský úřad byl povinen předat odvolání žalovanému do 30 dnů, což neučinil. Zjišťování skutkového stavu až po vydání rozhodnutí je nesmysl. Rozhodnutí prvního stupně bylo vydáno v rozporu se zásadou materiální pravdy, což městský úřad implicitně přiznal svým postupem. Tyto vady zakládají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[12] Byť § 86 odst. 2 správního řádu, na nějž odkázal krajský soud, sám o sobě nevylučuje provedení dokazování, takový postup vylučují jiná ustanovení správního řádu. Správní orgán může sice doplnit podklady, např. opatřit listinu a založit ji do spisu, nemůže však provádět dokazování, neboť na své úrovni již nevede žádné řízení a neexistují ani žádní účastníci. Žalovaný tak vyšel z nezákonně provedených důkazů, k nimž se stěžovatel nemohl vyjádřit. Svědecké výpovědi doplněné správním orgánem prvního stupně po vydání rozhodnutí nebyly zmíněny v odvoláním napadeném rozhodnutí, stěžovatel proto na ně nemohl v rámci odvolání reagovat. Byl proto zkrácen na svém právu na obhajobu, právu na odvolání, právu na dvojinstanční posouzení věci a na předvídatelnost rozhodnutí. Žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí zcela nové skutečnosti a argumenty, přestože mohl napravovat pouze drobné vady a mohl doplnit úvahy městského úřadu pouze na základě podkladů obsažených ve spise.

[13] Krajský soud na převážnou část žalobních námitek nijak nereagoval – nevypořádal se s námitkou neexistence účastníků řízení, nepoučení stěžovatele o možnosti vyjádřit se k podkladům, námitkou vydání rozhodnutí, aniž by byl zjištěn stav věci, o němž neexistovaly důvodné pochybnosti. Napadený rozsudek byl proto nepřezkoumatelný.

[14] Poslední okruh námitek se týkal měření rychlosti rychloměrem Ramer 10C. Měření rychlosti bylo podle stěžovatele provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Návod a Příručka operátora stanoví, že „*v případě měření rychlosti předjíždějících vozidel musí být rozdíl mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h*“. Podle fotografie v „záznamu přestupku“ byla rychlost měřeného vozidla 157 km/h a měřícího vozidla 79 km/h. Rozdíl tedy činil 78 km/h. V daném případě bylo provedeno měření rychlosti bez radaru srovnáním vlastní rychlosti. K tomuto způsobu měření stěžovatel citoval z návodu, podle něhož mimo jiné mají být provedeny 3 snímky. Městský úřad však předložil pouze jeden snímek, přičemž měřící vozidlo se během měření rychlosti k měřenému vozidlu přibližovalo a obsluha používala zoom.

[15] Odkaz žalovaného i krajského soudu na ověřovací list byl podle stěžovatele nesrozumitelný, neboť tento dokument neupravuje rozdíly v rychlostech. Ty jsou stanoveny v Návodu a v Příručce. Soud námitky stěžovatele nevyvrátil, jen zopakoval tvrzení žalovaného, že rozdíl rychlosti mezi měřícím a měřeným vozidlem 78 km/h nezaložil neplatnost měření. Stěžovatel však vznesl konkrétní důvody, proč tomu tak bylo (viz citace návodu a příručky k měřicímu zařízení). Krajský soud a žalovaný uvedli, že měření nebylo provedeno způsobem, jaký stěžovatel popsal, ale neuvedli, jakým způsobem měřeno bylo. Navíc výslech policistů byl nezákonný z důvodů uvedených výše. Stěžovateli nebyl obsah jejich výpovědí znám, nemůže proto s nimi polemizovat.

pokračování

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatel odkázal v kasační stížnosti na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž však v obsahu kasační stížnosti netvrdil, v čem konkrétně mělo spočívat nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem. Tento důvod kasační stížnosti nebyl podložen žádnou konkrétní argumentací, a proto se jím Nejvyšší správní soud ani nemohl zabývat. Jádrem kasační stížnosti byla argumentace založená na procesních vadách v řízení před správním orgánem, které měly založit nezákonnost napadeného rozhodnutí a pro které měl napadené rozhodnutí krajský soud zrušit, a námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Stěžovatel formuloval podstatnou část kasační stížnosti tak, že převzal obsah žalobní argumentace, u níž paušálně konstatoval, že se s ní krajský soud nevypořádal přezkoumatelným způsobem. Soud připomíná, že podle jeho ustálené judikatury krajské soudy nemusí nutně formulovat odpovědi na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). V této souvislosti soud odkazuje také na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 7. 2012, sp. zn. I. ÚS 1412/11, podle kterého není porušením práva na spravedlivý proces, pokud obecné soudy „*nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (shodně také náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Byť mohl krajský soud na některé žalobní námítky reagovat rozsáhleji a explicitněji, stěžejní důvody rozhodnutí jsou z odůvodnění seznatelné a pokrývají námítky, které v kasační stížnosti stěžovatel doslovně zopakoval s tím, že je má za nevypořádané nebo vypořádané nedostatečně.

[21] Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu a žalovanému, že městský úřad neporušil právo stěžovatele na seznámení se s podklady pro rozhodnutí a na vyjádření se k nim.

[22] Zákonná konkretizace zásad ústnosti a bezprostřednosti v přestupkovém řízení je obsažena v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Pokud se však řádně předvolaný účastník k jednání odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného. Jedním z aspektů řádného správního procesu v přestupkových věcech je tedy ústní projednání přestupku.

[23] V nyní projednávané věci dal správní orgán I. stupně stěžovateli dvě možnosti, kdy se ústního jednání věci mohl účastnit. V den prvního nařízeného jednání 9. 12. 2016 (hodinu před jeho začátkem) obdržel městský úřad podání M. Š., která uvedla, že je zmocněnkyní stěžovatele a zároveň že se omlouvá z jednání z důvodu akutní hospitalizace. Městský úřad tuto omluvu akceptoval a nařídil jednání na den 6. 2. 2017. Tentýž den před zahájením jednání městský úřad obdržel podání zmocněnkyně, v němž se výslovně vzdala práva účasti na jednání a požádala, aby byla věc projednána v její nepřítomnosti. Zároveň připojila vyjádření k projednávané věci. Dne 6. 2. 2017 pak po jednání městský úřad vydal rozhodnutí ve věci samé.

[24] Předvolání k oběma jednáním obsahovala následující poučení: „*V souladu s § 74 odst. 1 zákona může správní orgán věc projednat i rozhodnout při nařízeném jednání i bez Vaší přítomnosti, jestliže se k řízení odmítnete dostavit, nebo se nedostavíte bez náležité omluvy či důležitého důvodu. Přestupková věc tak může být rozhodnuta ve Vaší nepřítomnosti, čímž ztrácíte svou zaviněnou případnou nepřítomností právo možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.*“ Z poučení bylo dostatečně zřejmé, že se stěžovatel může při jednání seznámit s podklady pro rozhodnutí a že v případě jeho nepřítomnosti (bez náležité omluvy či důležitého důvodu) může být rozhodnuto v jeho nepřítomnosti.

[25] Pokud správní orgán prvního stupně poučí účastníka, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, je toto poučení dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, nejsou-li po skončení ústního jednání žádné další podklady do spisu zařazeny. Za této situace není povinností správního orgánu, aby účastníka znova samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 21, nebo ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29).

[26] Je pravdou, že neúčastí na jednání neztrácí účastník automaticky právo na seznámení se s podklady. Pokud by se např. dostavil ke správnímu orgánu po skončení jednání, právo na seznámení se s podklady by mu nesmělo být upřeno. Na druhou stranu však podle ustálené judikatury neúčastí na jednání, kterou účastník řádně neomluvil, se sám fakticky vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření k nim (srov. např. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As 17/2010 – 111, ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010 – 76, nebo výše citovaný rozsudek č. j. 8 As 54/2013 – 29). V posuzované věci se zmocněnkyně stěžovatele tohoto práva vzdala výslovně a zároveň připojila vyjádření k věci. Nadto nelze přehlédnout, že po doručení prvního předvolání se stěžovatel sám dostavil dne 15. 11. 2016 k městskému úřadu, nahlédl do spisu a pořídil si kopii celého spisu. Poté již ve spisu nejsou zařazeny žádné další listiny, které by se vztahovaly k věci samé. Kromě listin, z nichž si stěžovatel pořídil kopie, jsou ve spisu před vydáním rozhodnutí prvního stupně zařazeny pouze listiny týkající se omluvy zmocněnkyně, dalšího předvolání k jednání na den 6. 2. 2017, námitky podjatosti a jejího vypořádání. Žádné další důkazy a podklady rozhodnutí týkající se věci samé nebyly doplněny ani při ústním jednání, ani po něm. Stěžovatel se tedy v průběhu nahlížení seznámil se všemi důkazy, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí prvního

pokračování

stupně. Nebyla mu tedy upřena možnost se k nim vyjádřit. Ostatně této možnosti využil prostřednictvím písemného vyjádření své zmocněnkyně.

[27] Nedůvodná je také námitka, že městský úřad nezákonně provedl výslech svědků po podání odvolání, a že takto provedené důkazy jsou nezákonné. Krajský soud správně uzavřel, že postup městského úřadu byl v souladu s § 86 odst. 2 správního řádu, podle kterého „[s]právní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení.“ (zdůraznění doplněno). Správní řád svěřuje správnímu orgánu prvního stupně některá oprávnění i po podání odvolání. Podle § 87 správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, je může zrušit nebo změnit (pokud tím plně vyhoví odvolání a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, kterých se to týká, vyslovili souhlas). Může tedy v rámci autoremedury sám napravit své případné pochybení. K tomu, aby mohl posoudit, zda je namístě využít tohoto oprávnění, může být nezbytné doplnit dokazování, včetně nařízení jednání a výslechu svědků. Účelem tohoto ustanovení je také „procesně ekonomické hledisko, neboť prvostupňový správní orgán má zpravidla blíže k účastníkům řízení či dokazovaným skutečnostem a může doplnit řízení s nižšími náklady. Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, může tímto způsobem také předejít vrácení věci k novému projednání odvolacím správním orgánem z důvodu doplnění dokazování“ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád: komentář*. 5. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016; viz také např. Potěšil, L. a další. *Správní řád. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015). Pokud správní orgán v důsledku tohoto postupu nedodrží lhůtu 30 dnů pro předání odvolání odvolacímu orgánu, nedopustí se vady řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí, neboť tato lhůta je pouze pořádková.

[28] Tímto postupem nedává správní orgán najevo, že zjistil stav věci v nedostatečném rozsahu, jak se domnívá stěžovatel. Potřeba doplnění dokazování může vyvstat v návaznosti na námítky uplatněné v odvolání, které účastník nevzněl v průběhu řízení vedeného v prvním stupni. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci, kdy stěžovatel v odvolání nově namítl nesprávný způsob měření a neexistenci předepsaných značek na měřicím zařízení.

[29] Městský úřad byl tedy oprávněn nařídit jednání dne 5. 4. 2017, o konání tohoto jednání stěžovatele řádně vyrozuměl, přičemž stěžovatel ani jeho zástupkyně se k jednání bez omluvy nedostavili. Stěžovatel mylně dovozuje, že bylo porušeno jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Toto doplnění dokazování nesloužilo k získání podkladů pro rozhodnutí prvního stupně, ale pro vydání případného rozhodnutí v rámci autoremedury, a neshledal-li po doplnění dokazování správní orgán prvního stupně k takovému postupu důvod, pak pro rozhodnutí odvolacího orgánu. Jak již bylo výše uvedeno, neúčastí na jednání, kterou účastník řádně neomluvil, se sám fakticky vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření k nim. Navíc, i v tomto případě měl účastník možnost uplatnit své právo na seznámení se s podklady a vyjádření k nim v dalším průběhu odvolacího řízení.

[30] Nedůvodná byla také námitka, že se krajský soud nevypořádal dostatečně se stěžovatelovou argumentací týkající se nesprávného měření rychlosti, respektive

nedodržení postupů uvedených v návodu a příručce operátora rychloměru Ramer 10C. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že v žalobě odkazoval na to, že podle návodu k tomuto zařízení musí být rozdíl rychlostí mezi měřicím a měřeným vozidlem cca 20 km/h, přičemž podle přiložené fotografie, která byla podkladem pro rozhodnutí o přestupku, je uvedena rychlost měřeného vozidla 157km/h a rychlost měřicího vozidla 79 km/h, tedy rozdíl činil 78 km/h. Krajský soud podle stěžovatele neuvedl, v čem je tato námitka nedůvodná. Setrval tak na tvrzení, že měření rychlosti bylo provedeno bez radaru srovnáním s vlastní rychlostí.

[31] Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud v této souvislosti především odkázal na výsledky policistů (jak uvedeno výše, tento důkaz byl proveden městským úřadem v souladu se zákonem, a byl použitelný), z něž vyplynulo, že měření rychlosti bylo provedeno odlišným způsobem, než jak se domnívá stěžovatel, nebylo totiž provedeno bez radaru srovnáním s vlastní rychlostí. Dále krajský soud poukázal na to, že radar při zvoleném způsobu měření vyhodnotí přestupek pouze jednou fotografií.

[32] Nejvyšší správní soud ověřil ze žaloby a rovněž z odvolání stěžovatele, že to byl především sám stěžovatel, který námitku nedodržení rozdílu rychlosti mezi měřeným a měřicím vozidlem spojil s tím, že v daném případě bylo provedeno měření rychlosti bez radaru srovnáním s vlastní rychlostí, byť se ve skutečnosti jedná o dvě různé metody určení rychlosti vozidla. Jeho stěžejní námitka pak směřovala k tomu, že v případě měření rychlosti bez radaru srovnáním rychlostí je třeba pořídit podle v návodu popsanych pravidel celkem tři snímky a relevantní rychlost stanovit podle nejnižší naměřené rychlosti nebo jejich průměrem. Tuto námitku krajský soud vypořádal správně tak, že v daném případě nešlo o tento typ stanovení rychlosti, ale o měření předjíždějícího vozidla radarovým zařízením (srov. rozsudek ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 As 55/2019 – 36).

[33] Tím podle Nejvyššího správního soudu krajský soud vypořádal i námitku rozdílu rychlostí mezi měřeným a měřicím vozidlem, byť i zde mohl být detailnější a explicitnější a například odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž příslušné zařízení RAMER 10C je takové povahy, že v případě chyby měření by neprovedlo měření vůbec, resp. by policie vůbec nevyhotovila snímek automobilu s vyznačenou rychlostí: „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudky ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51, ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 – 30, nebo ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017 – 37). Lze proto souhlasit s krajským soudem, že fotografický snímek založený ve správním spise je zcela způsobilým podkladem pro závěr o spáchání přestupku, neboť obsahuje vyznačení rychlosti měřeného vozidla, uvádí režim měření jako automatizovaný a je z něj zřejmé, že měřicí vozidlo nesledovalo vozidlo měřené, ale snímek byl pořízen při předjíždění. Je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace provedená měřicím zařízením proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný, jak správně konstatoval krajský soud (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 9 As 55/2019 – 36).

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

pokračování

[34] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu